

Kevesbednek

Elment Csorbáné Margitka, Marek Jancsi.
Kevesbednek, akiket nehéz itt hagyni.

Gerinces

Legalább ne *csak* meggörnyedve járkalj
halálraitélt, ha így is, úgy is fáj.

Jónás Tamás

A TEKNÓS ÉNEKE

Hátamra fordítva. Hasamon az ég.
Kipattant az éjjel minden buborék.
Köpköd a tenger, valaki nevet.
Kíméletlenek az embergyerekek.

Szárnyakká lettek a lábaim, suták.
Kozmoszom lakását most rendezik át.
Hallgatok. Helyettem nyöszörög a csönd.
Mélyen vagyok, mint a bolygók odafönt.

Lelket izzadok, sós, nehéz levegőt.
Halakat cukkolnak a vizes legelők.
Kényes sirály sikolt, nem segít a jó.
Megőriz, meggyilkol a gravitáció.

NAGY UTAZÁS

piros hetessel jöttem én álltam a busz végén szegény vártam a hidat a vízözönt hátha csacsog és rám köszönt de néma volt a busz a test ikarus de nem budapest csodáktól mentesen megint egy új rendelkezés szerint haladni hogyha kell tovább nyikorgó busz vagy gyenge láb karszalag bájos ellenőr kanyarban kérdés el ne dőlj jelezz megálló hortobágy nem bírja senki már tovább kilenc lyuk úr a szíveken drága pirosom hetesem

csuklós busz bárcsak lenne mód közében ülni mint a gróf kilesni hogy a vezető bolond vagy megszerethető a kosztolányi tér ha jön a férfiemberből a könny ne cseppenjen a lábra le s a móricz bácsi térre se városban busz a buszban én a szegycsont kő vagy kőkemény a fejben köznapi cselek gyerek tavasz nő csicsereg még nem tudom mért hallgatok vannak közöttünk angyalok buszos pír vén motor donog lehet hogy jobb lenne gyalog közhírré tenni nincs erőm összevarrva a busztetőn a szárnyak óriásiak s a néma halandók miatt csak állok ülök szótlantul a város szenvedni tanul

TÉTOVA TÖRTÉNET

Zitának

Az öntözőcsapot, egy pillanatra csak,
az egyetlen virág, halott rózsza felé,
magányos kertben áll, szirmát nem ejtve ég,
ahogy a fák is, úgy, színes a szenvedés,
hangos a fájdalom, néma a pusztulás,
nemes fenyők alatt, lábamnál macska ült,
játékból mintha csak, én is játék vagyok,
hogy víz érje szegényt, az öntözőcsapot.

NYAFOGÁS

Jaj, nincs nekem. Jaj, van nekem.
Jaj, elfogyott. Jaj, megmaradt.
Seb térdemen. Seb mindenem.
A télidő: szakadt szalag.
Kopogtatok. Mert nyitva van.
A nyár zavar. Az ősz halott.
Jaj, túl komoly. Jaj, csintalan.
Szerelmes és beteg vagyok.
Forró teát! Vagy mérgeket.
Mennék, maradnék – nem lehet.
Mit ártottam, s vajon kinek,
hogy imádnak az istenek?